

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Danou Černovskou ve věci

žalobce: **R. H.**, narozený dne -
trvale na adrese -
zastoupený advokátem Mgr. Pavlem Bednaříkem
sídlem Konviktská 291/24, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2176/2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 25. 5. 2017, č. j.: CPR-10633-6/ČJ-2017-930310-C232

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 25. 5. 2017, č. j.: CPR-10633-6/ČJ-2017-930310-C232, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 5. 2017, č. j.: CPR-10633-6/ČJ-2017-930310-C232, kterým bylo zamítnuto jako nepřipustné žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 11. 3. 2017, č. j.: KRPA-87079-21/ČJ-2017-000022-ZAM, jímž byla žalobci podle ustanovení § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

ve znění pozdějších předpisů (dále jen „SŘ“) uložena povinnost nahradit náklady řízení o jeho správním vyhoštění ve výši 1 000 Kč.

2. V odůvodnění žalovaný správní orgán uvedl, že podle ustanovení § 81 odst. 1 SŘ, může účastník řízení podat proti rozhodnutí odvolání, pokud zákon nestanoví jinak. Podle ustanovení § 81 odst. 2 SŘ právo podat odvolání nepřísluší účastníkovi řízení, který se po oznámení rozhodnutí tohoto práva písemně nebo ústně do protokolu vzdal. Žalovaný uvedl, že z písemného záznamu o vzdání se práva na odvolání, který je součástí spisového materiálu, vyplývá, že po doručení originálu vyhotovení rozhodnutí správního orgánu I. stupně se cizinec před správním orgánem I. stupně vzdal práva na odvolání na základě své svobodné vůle za přítomnosti tlumočníka. Žalovaný proto postupoval podle ustanovení § 92 odst. 1 SŘ a odvolání jako nepřípustné zamítl.
3. Žalobce v podané žalobě namítal, že byl před správním orgánem donucen vzdát se svého práva na odvolání. Byl pod nátlakem Policie ČR a v hektické situaci bez možnosti poradit se s právním zástupcem. Vzdání se práva v jeho případě nelze považovat za svobodný projev jeho vůle. Poté, co bylo žalobci umožněno se s právním zástupcem poradit, podal proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolání.
4. Žalobce dále namítal, že je občanem Ukrajiny a jeho mateřským jazykem je pouze ukrajinština. Tlumočeno bylo nikoliv do ukrajinského jazyka, ale do jazyka ruského. Žalobce v tomto postupu, kdy mu nebylo tlumočeno do jeho rodného jazyka, spatřuje porušení práva na spravedlivý proces. Žalobce dále namítal, že při veškerých úkonech prvostupňového orgánu byl přítomen tlumočnick Ing. V. A., který není překladatelem do ukrajinského jazyka a není ani evidován v evidenci znalců a tlumočnicků Ministerstva spravedlnosti ČR. Žalobce i v tom spatřuje porušení práva na spravedlivý proces.
5. Žalobce rovněž zmínil, že řízení před správním orgánem v jeho případě i v případě dalších desítek téhož dne zahájených řízení proběhlo v řádu několika hodin. Žalobce se domnívá, že v tak krátké době nebylo možno kvalifikovaně posoudit komplexně problematiku přesahující do práva EU. Jednání bylo proto hektické, zkratkovité, nezohledňující právo na spravedlivý proces. Žalobce uvedl, že následně byl nátlakem dotlačen k prohlášení vzdát se práva na odvolání, aby mohl odejít od správního orgánu, aniž si mohl být vědom, o jaké jednání se mohlo jednat. Žalobce také považuje postup, který byl zvolen při vzdání se práva na odvolání, za nezákonný. Domnívá se, že jeho úkon nebyl ústní, musel tak být posuzován jako písemný. V takovém případě nejsou splněny požadavky ustanovení § 37 odst. 2 SŘ na podání fyzické osoby. Pokud je tvrzeno, že do protokolu uvedl, že se chce vrátit domů, považuje toto tvrzení žalovaného za irrelevantní. Dle jeho názoru je přirozené, že v případě, pokud se jakákoliv osoba ocitne v pozici žalobce před prvostupňovým správním orgánem, tak by na otázku odpověděla totožně.
6. Žalobce v podané žalobě rovněž brojil proti postupu správního orgánu I. stupně a posouzení skutečností, které vedly k uložení správního vyhoštění. Domnívá se, že uložené správní vyhoštění nebylo v souladu s právními předpisy a správní orgán tak měl minimálně zahájit přezkumné řízení dle § 94 an. SŘ.
7. Žalobce z uvedených důvodů navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Zároveň žádal, aby mu byla přiznána náhrada nákladů řízení.
8. Žalovaný se k žalobě vyjádřil a odkázal na obsah správního spisu, kdy ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce byl poučen o právu na zastoupení v řízení. Při sepisování

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

protokolu o výsledku účastníka správního řízení dne 11. 3. 2017 uvedl, že k danému úkonu netrvá na přítomnosti svých právních zástupců nebo zmocněnců. Toto vlastnoručně podepsal. Po převzetí rozhodnutí o uložení správního vyhoštění dne 11. 3. 2017 podepsal prohlášení o vzdání se práva na odvolání a na rozhodnutí sám za účasti tlumočníka napsal, že se nebude odvolávat a své prohlášení podepsal. Nejednalo se jen o předtištěný text, který žalobce jen podepsal, ale o jeho výslovné a jím podepsané prohlášení vlastnoručně napsané azbukou. Pokud je namítána rychlost řízení, žalovaný uvedl, že pokud je zjištěn skutečný stav věci, není nutné, aby řízení bylo bezdůvodně protahováno, a nejde o postup v rozporu se zákonem, když je řízení ukončeno v I. stupni v řádu několika hodin. Nejedná se o nestandardní postup a nekvalifikované posouzení věci. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu z uvedených důvodů odmítl.

9. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „SŘS“).
10. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože s tímto postupem vyslovili souhlas účastníci ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 SŘS.
11. Soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí vyšel z obsahu správního spisu, z něhož zjistil, že dne 9. 3. 2017 v době od 9.45 do 12.15 hodin byla provedena Policií ČR kontrola cizinců ke zjištění oprávnění k pobytu nebo povolení k zaměstnání. Akce byla provedena v provozovně R. společnosti V. P., s. r. o., IČ - v P., -. Při této kontrole byl také kontrolován žalobce, který byl dle jím předložených dokladů identifikován co do jména, data narození, státní příslušnosti. Z jeho cestovního pasu bylo zjištěno, že je v něm vylepeno polské vízum typu D, které mělo platnost s délkou pobytu na 180 dnů. Na výzvu policie žalobce nepředložil zelenou nebo modrou kartu k doložení povolení zaměstnání. Žalobce byl kontrolován při výkonu práce baliče zboží. Se žalobcem bylo zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Podle tohoto ustanovení vydá policie rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na pět let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoliv je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu, anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.
12. Se žalobcem byl sepsán protokol o výsledku účastníka správního řízení za účasti tlumočníka do jazyka ruského. Z tohoto protokolu je zřejmé, že žalobce tlumočníka žádal, neboť uvedl, že nerozumí českému jazyku. Žalobce do protokolu také uvedl, že nevyužije právo na právního zástupce. Odpovídal na kladené otázky. Z jeho odpovědi je zřejmé, že odpovídal konkrétně na kladené otázky a jeho výpověď, kterou učinil, je souvislá a smysluplná. Byl dotazován na práci, kterou vykonával v Polsku a kterou pak vykonával v ČR. Ve výpovědi také uvedl, že se má v domovském státě kam vrátit.
13. Za účasti tlumočníka bylo žalobci předáno rozhodnutí vydané správním orgánem I. stupně dne 11. 3. 2017 pod č. j.: KRPA-87079-21/ČJ-2017-000022-ZAM, jímž byla žalobci

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

podle ustanovení § 79 odst. 5 SŘ uložena povinnost uhradit náklady řízení o jeho správním vyhoštění ve výši 1 000 Kč. Žalobce převzal toto rozhodnutí a podepsal jeho převzetí a azbukou připsal, že se vzdává práva na odvolání. Toto jeho prohlášení bylo přeloženo přítomným tlumočnickem. Žalobce pak také podepsal prohlášení o vzdání se práva na odvolání, které bylo následně sepsáno.

14. Žalobce podal proti rozhodnutí o nákladech řízení o správním vyhoštění odvolání a napadeným rozhodnutím bylo odvolání jako nepřipustné zamítnuto podle ustanovení § 92 odst. 1 SŘ.
15. Městský soud v Praze věc posoudil se závěrem, že žaloba není důvodná.
16. Žalobce v podané žalobě zejména namítal, že mu nebylo tlumočeno do jeho rodného jazyka, jímž je ukrajinština.
17. Soud vyšel z obsahu správního spisu a dospěl k závěru, že tato námitka je v tomto případě zcela účelová. Z protokolu o výsledku účastníka řízení je zřejmé, že žalobce neměl proti ustanovenému tlumočnickovi, který byl jednání přítomen, žádné výhrady. Žalobci muselo být od počátku zřejmé, že tento tlumočnick hovoří rusky, nikoliv ukrajinsky, a žalobce na otázky, které mu byly v ruském jazyce kladeny, řádně a přiléhavě odpovídal. Pokud žalobce až v žalobě tvrdí, že od prvopočátku s tlumočením do ruského jazyka nesouhlasil, není toto jeho tvrzení ničím podloženo a jeví se jako účelové.
18. Žalobce také namítal, že tlumočnick Ing. V. A. není překladatelem do ukrajinského jazyka a není ani evidován v evidenci znalců a tlumočnicků Ministerstva spravedlnosti ČR.
19. Městský soud v Praze při posouzení této námítky vyšel z obsahu správního spisu a zjistil, že správní orgán tohoto tlumočnicka ustanovil usnesením ze dne 11. 3. 2017 a odůvodnil skutečnost, že neustanovil tlumočnicka zapsaného v seznamu soudních tlumočnicků. Postupoval podle § 24 odst. 1 písm. c) zákona č. 36/1967 Sb., zákon o znalcích a tlumočnickích. K tomuto kroku přistoupil, jelikož zajistit tlumočnicka evidovaného v seznamu znalců a tlumočnicků by bylo spojeno s nepřiměřenými obtížemi nebo náklady. Ve správním spise je rovněž založen slib tlumočnicka, který byl tlumočnickem podepsán. Tlumočnick byl rovněž poučen podle zákona o znalcích a tlumočnickích a tlumočnick toto poučení podepsal. Soud se nedomnívá, že by účast tohoto tlumočnicka způsobila nezákonnost provedených úkonů.
20. Soud nepřisvědčil ani žalobcovu tvrzení, že by měl mít nárok na tlumočnicka do mateřského jazyka, jímž je v žalobcově případě ukrajinština. Soud k této námitce odkazuje na stanovisko vyslovené Nejvyšším správním soudem (dále jen „NSS“) v rozsudku sp. zn.: 3Azs 134/2017, kde soud uvádí: „*Správní řád přitom výslovně nestanoví, že by měl účastník řízení právo na tlumočnicka do svého mateřského jazyka (srov. přiměřeně rozsudek NSS ze dne 27.1.2004 č.j. 6 A 17/2000-54 publikovaný pod č. 341/2004 Sb. NSS). Zásadní podmínkou proto zůstává, aby účastník, který prohlásí, že nerozumí jazyku, jímž se vede jednání (tzn. češtině) bylo tlumočeno do jazyka, v němž je schopen se dorozumět (v této souvislosti lze podpůrně odkázat např. na § 22 odst. 1 větu první zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, nebo na § 14 větu první zákona č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců, dle kterých platí, že účastník řízení má právo jednat v mateřském jazyce nebo v jazyce, ve kterém je schopen se dorozumět).*“
21. Soud, jak bylo již shora uvedeno, neshledal žalobcovu námitku týkající se tlumočení do ruského jazyka v tomto případě důvodnou.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

22. Žalobce dále namítal, že řízení, které ve věci správního vyhoštění proběhlo, bylo ukončeno v řádu jednotek hodin. Považuje tento postup za nestandardní. Soud se nedomnívá, že by tento postup neodpovídal praxi správních orgánů. Soud může žalobci přisvědčit v tom, že jednání o správním vyhoštění bylo rychlé a pro žalobce i stresující, avšak i za této situace nelze přisvědčit tomu, že by byl žalobce jakýmkoliv způsobem správním orgánem nucen práva na odvolání se vzdát. Z obsahu správního spisu nevyplývá, že by jednání správního orgánu vůči žalobci takovýmto způsobem působilo. Soud vyšel z toho, že žalobce je dospělá svéprávní osoba, takže jeho úkony, které v rámci řízení před správním orgánem učinil, lze považovat za úkony právně účinné.
23. K tvrzenému vzdání se práva na odvolání ústně soud poukazuje, že žalobce tento úkon učinil i písemně, kdy azbukou připsal při převzetí rozhodnutí na toto rozhodnutí, že se vzdává práva na odvolání. Soud za této situace považuje postup správního orgánu v souladu se správním řádem. Postup je zcela v souladu s ustanovením § 37 SŘ. Není pochyb o tom, jaký úkon byl učiněn a kdo jej učinil. Soud proto neshledal námitky, které směřují proti žalobou napadenému rozhodnutí, jímž bylo odvolání zamítnuto jako nepřípustné, důvodnými.
24. Žalobce v podané žalobě vznesl i námitky proti rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto o správním vyhoštění, avšak soud se jimi nezabýval, neboť přezkoumával rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodováno o nepřípustnosti podaného odvolání. Soud v postupu žalovaného, který dospěl k závěru, že odvolání je nepřípustné, neboť žalobci ve smyslu ustanovení § 81 odst. 2 SŘ je podat nepřislší, neboť se po oznámení rozhodnutí tohoto práva vzdal, neshledal žádné pochybení. Krom toho v nyní projednávané věci bylo přezkoumáváno toliko rozhodnutí o nákladech řízení o správním vyhoštění, nikoliv rozhodnutí o správním vyhoštění samotné.
25. Soud v této souvislosti, pokud jde o meritorní posouzení, odkazuje na judikaturu NSS, a to rozhodnutí ze dne 27. 5. 2010, č. j.: 5 As 41/2009-91, podle něhož *„rozhodnutí odvolacího orgánu o zamítnutí odvolání pro opožděnost nebo nepřípustnost podle § 92 odst. 1 správního řádu, není rozhodnutím, v němž by se správní orgán věcně zabýval odvoláním účastníka řízení. Rozhodnutím podle § 92 odst. 1 správního řádu odvolací správní orgán zamítá odvolání z důvodů jeho opožděnosti či nepřípustnosti, tj. z důvodu nenaplnění jedné ze základních procesních podmínek, bez níž nelze podané odvolání meritorně posoudit, proto také není odvoláním napadené rozhodnutí na základě opožděného či nepřípustného odvolání současně potvrzováno.“*
26. Poslední námitka vadného doručení napadeného rozhodnutí není důvodná. Žalobce, resp. jeho právní zástupce se s napadeným rozhodnutím řádně a včas seznámili, což vyplývá mj. z toho, že proti němu podali včasnou a perfektní žalobu. Vada žalovaného tak nemohla způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí.
27. Totožným vzdáním se práva na odvolání u totožného žalobce se zabýval NSS, a to v řízení, v němž šlo o rozhodnutí o samotném správním vyhoštění. V rozsudku ze dne 9. 11. 2017, č. j.: 4As 196/2017 – 23, NSS shledal závěry Městského soudu v Praze, jež se shodují se závěry uvedenými výše, zákonnými. Vzdání se práva na odvolání bylo ze strany NSS v tomto konkrétním případě shledáno souladným s žalobcovou svobodnou vůlí.
28. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 SŘS jako nedůvodnou zamítl.

29. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 SŘS. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů ode dne jeho doručení při splnění podmínek § 103 odst. 1 SŘS kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu v Brně.

Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti, pokud nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem podle § 105 odst. 2 SŘS.

Kasační stížnost směřující jen proti výrokům o nákladech řízení je nepřípustná.

Praha 29. srpna 2019

Mgr. Dana Černovská v.r.
samosoudkyně